

Vajdások a területi honismereti vetélkedőn

Békéscsabán rendezték a „Hős Rákóczi népe” honismereti vetélkedő területi (harmadik) fordulóját. A Vajdát a 10. B három tanulója képviselte (Hangyás Krisztina, Lénárt Anikó, Vereb Tünde), miután kalandos úton továbbjutottak a megyei döntőből. A megyei döntőben a második helyen holtverseny alakult ki, és a zsüri egy első forduló feladat alapján az ellenfelet mondta ki továbbjutónak. A versenyzők már el is fejezték a vitatható döntést, amikor az országos versenybizottság üzenetét megkaptuk, még is ott lehetünk a

területi döntőben. Bár a felkészülésből néhány hét kimaradt, a lányok lelkesen készültek az előzetesen kidolgozandó feladatra, tanulmányozták a megadott szakirodalmat.

A harmadik forduló a megyei Művelődési Központban volt, a környező megyék tizenöt csapatak részvételével. A lányok az első feladattól kezdve jól szerepeltek, a középmezőnyből egyre előrébb kerültek, ahogy a verseny vége közeledett. A három és fél órás vetélkedés egyik csúcspontja volt az előzetesen kiadott feladat végrehajtása. A

képzletbeli időutazásban a fedjelmet ötvenedik születésnapján kellett köszönteni. Bár nem volt feltétel, sokan jelmezben adták át a maguk által készített ajándékokat az akkori szokásoknak megfelelő formában. Csapatunk az utolsó kérdés elbírálása előtt, holtversenyben továbbjutó helyen állt, az izgalmak egyre fokozódtak, ahogyan a kivetített táblázatra bekerültek a pontok. Az első számú asztalnál ülő makói csapat megőrizte vezető helyzetét, megnyerte a versenyt. Sajnos csapatunkon kifogott az utolsó feladat, így a sárospataki döntő elúszott, a nemes vetélkedés élménye maradt. A lányok bizonyították, hogy jó döntés volt a területi versenyre meghívni őket. A rendezvény kicsit furcsán fejeződött be, igazából a helyezéseket a továbbjutók kivételével nem hirdették ki, de pontszámunk alapján holtversenyben a negyedik helyen végeztünk. A csapat jó szereplésében nagyon sokat segített Tóth Zoltánné közreműködése, aki idejét nem kímélve segítette a diákok felkészülését, az előzetesen megkapott feladat kidolgozását.

Molnár Béla

Napló Izraelből – Utószó

„Egy volt szarvasi gimnazista fél éven át az Izrael területén, parányi településeken élő palesztinok életét tanulmányozta, és lehetőségeinek megfelelően segítette őket. Élményeiről leleveleiben és naplójában számolt be. Megbízása lejárt.” Így kezdődött egy 17 részes sorozat befejező része. A napló írója két hete hazatért. Vele beszélgettünk tapasztalatairól.

– Mitán kellően felkeltette az érdeklődést azzal, hogy korábban nem engedte feljélni kilitét, itt az ideje a bemutatkozásnak.

– Batai István vagyok. Nyolc éven át voltam a Vajda Péter Gimnázium tanulója, 2000-ben érettségiztem. Jelenleg a Debreceni Tudományegyetem közgazdász hallgatója vagyok még másfél évig.

– Többet kérdezték tőlem, miért ez a nagy titkolózás.

– Nem szeretem a feltűnést.

– Az a Batai István, aki fél évvel ezelőtt kiment Izraelbe, azonos-e azzal, aki most hazajött?

– Biztos vagyok abban, hogy változtam. Azt most még nem tudom, miben. Sok mindent tanultam, sok mindent láttam, ez hatással van rám. Sokkal érettebb nem lettem, de az bizonyos, hogy más lettem. Más környezetben élt fél évig, ez bizonyosan sokat jelent.

– Mit érez akkor, amikor most a hírközlő eszközökből hallja, amit nemrég még személyesen tapasztalt? Megint egy robbantás, megint egy öngyilkos merénylet, Tel-Áviv, Ramallah és a többi izraeli város neve.

– Nekem is egy hír a sok közül. De azért megdobban a szívem. Meg aztán az jut eszembe, hogy ez egészen másképp van, mint ahogy mondják.

– Ez a „másképp” miből adódik?

– Abból, hogy mi csak egy oldalról kapjuk az információkat. Pedig van másik oldaluk is a híreknek. Minden vitában két fél van. Mindenki mondja a saját igaz-

– Ha lesz változás, jóval később lesz. Féltem gyűlölet alakult ki a két nemzet között, nemzedékek kellenek ahhoz, hogy elfelejtsék a kölcsönös sérelmeket.

– Hallani-e Izraelben Magyarországról?

– Ritkán. Legutóbb a kettős állampolgárságról szóló népszavazás váltott ki élelem érdeklődést. Értetlenül szemlélték az eseményeket az emberek. Ők nem tudnak Trianonról és következményeiről. Az általában olvasott angol nyelvű izraeli lap úgy kommentálta az eseményt, mint a magyarok „nagybirodalmi” terveinek megvalósítási kísérletét. Nekem kellett elmagyarázni, hogy közel ötmillió magyar él határainkon kívül és nem önhírből.

– Nehéz „visszaailleszkedni” ebbe a látszólag békés világba?

– Itthon vagyok. Mindenki ugyanaz, mint fél éve volt, ugyanúgy egyetemista vagyok, mint voltam.

– Mi lett a beigért szenzációs újságcikkéből?

– Rájöttem, hogy nem vagyok újságíró. De azért írtam néhány angol nyelvű cikket, amely megjelent az interneten. Mielőtt megjelentem, átneveztem angol anyanyelvű társaimmal. Mi „idegenek”, egészen másképp gondolkodunk angolul, mint az angolok. Érdekes volt, hogy amikor tizenketten voltunk együtt, tizenegyen megértettük egymás leírt gondolatait, az egyetlen angol anyanyelvű meg csak nézett.

– Pályázaton nyerte el ezt a lehetőséget. Mit kérnek most ezért a kiküldő?

– Az Európai Unió pénzén voltunk kinn. Nem kérnek mást, mint hogy összegezzük tapasztalatainkat. Úgy gondolják, hogy ez jó befektetés volt, mert a fiatalok fel tudják majd használni a tanultakat.

– Sokat javult az angoltudása?

– Most kaptam egy e-mailt egy angol barátomtól. Azt írta, hogy „lenyűgöző” az angol írástudásom. És – azt hiszem – ebben nem volt ironia.

– Lesz még ilyen nagy kaland az életében?

– Megpróbálkozom. Ez a fél év lazább lesz az egyetemen, ki tudnék menni. Is anyagi részét lesz nehéz megoldani. Keresgél-

Kutas Ferenc

Biztos Látás

„Itt nem állhatunk meg. Ez Denevérország.”

Csak úgy álltam ott, a gázrózsa felett egy égő gyufával a kezemben, és néztem a rezsót, a fénébe, mintha valaki megszólt volna mögöttem: – Nem neked való ez az egész, kispajtás. Csak állsz ott, nézzél magadra... mint egy szakadt Prométheusz, öregem de tényleg. Mások futnak a világban, csinálják a dolgokat, te meg maximum annyit értél el, hogy végigteázhad az életed. Nem ezt beszéltük meg...!” És ahelyett, hogy vizet töltöttem volna a forralóba csak bámultam előre bután, éshát rájöttem, hogy fű, azért az milyen régen volt, amikor akkora voltam, hogy az ajtófélfára még messze nem kerülhetett rá a 120-as, és igen, én tascó-biciklivel jártam suliba, nekem volt a legkirályabb piros, hajlítókormányos SchwinnTascó canám... Hazafelé meg az egyik haverommal mentünk mindig, hol az egyikünk ült a kormányra, hol a másik, és telitorokból üvöltöttünk végig a Tessediken, mindig valami más marhaságot, kerestük a válaszokat az élet nagy kérdéseire, főleg nyáron, érte.

Mit mondhatnék? Volt akkoriban valami, amit csak használni lehetett és elhagyni valahol, aztán keresni egy kicsit, majd gyorsan elfelejteni, hogy volt egyáltalán. Tényleg, hát volt egyáltalán? Hát büszke voltam én arra valaha is, hogy kedd este megnézhetem a Derricket? (És persze Harryt, amint izgalomtól remegő hangon azt mondta, hogy „Stefan, telefon...!”) Jártam én nyáron meztlenül? És tényleg belögtünk a suli kertjébe cseszesnyét enni? Tényleg folyton elraktak minket? Emlékszem a csomó igazgatóira, de arra nem, hogy különösebben lesújtott volna egyik is. Nekem akkoriban az volt a dolgom, hogy mások idegeire menjek, én meg igenis jó gyerek voltam. (Aztán egyszerűen a lányok is belopództak valahonnan balról, mit mondjak, sunyi népség, szépen lassan bukkantak fel úgy 11 éves koromban, és akkoriban szilárdult meg bennem az a „Jé, hát ezért...!” érzés a csajos dologgal kapcsolatban...) De mindegy, mert most albréltben lakom, moziba járok (egyedül, mert már senki sem kí-

sér), télen hölgölyözöm, de nem olyan sokat, és dolgoztam már mindenfelé, voltam pizzafutár hülye piros motorokon, szedtem jegyet mozbiban és adtam el könyvet. Utazhatnék, ha volna hozzá kedvem, de most nincs. És most felelősséget kell, hogy vállaljak egy csomó dologért is: a környezetemért, a testi épségemért, a lakásomért, a munkámért, a többiek munkájáért, a mondaitalmért, (mások mondaitálért), a fákért, azért, hogy a visszaváltható borosüvegeimet mihamarabb visszaváltsam a boltban és azért, hogy ki ne lukasszam az ózoneréteget légfrissítővel. Felelősséget vállallok ezért a konyháért, ahová egyébként olyan szöttek kerültek ki a fehér falcsempére, amilyeneket utoljára a dédanyámnál láttam, olyan remekek, mint például a „Az én uram csak a vizet issza – Nem siratom leány-ságom vissza.”. Ezért tényleg érdemes. És mostanság tényleg csak ritkán gondolok arra, hogy a gimiben azért egészen más volt, és hogy sőt, hát Tacsón tekerni még másabb lehetett, mert amikor ilyenek jutnak az eszembe az olyan érzés, mintha két fazon járna állandóan a sarkamban, mind a kettő marhára hasonlít rám, az egyik fiatal, a másik még fiatalabb... és néha mintha ők akarnának könyvet választani helyettem. Néha nélkülüm mennek sorozni. És én nagyon lefoz-nám ezt a két szentimentális barmot.

Van egy vicc: Egy pasi betelefonál egy kíváncsúságra: „Halló, képzelje, találtam egy pénztárcát, van benne 20 ezer Ft, 5000 dollár és 4000 euró. – Hát gratulálók, más nincs benne?” – De, egy névjegykártya, valami Kovács. Na, ennek a Kovácsnak szeretnék küldeni egy számot!” És most itt, a gázrózsa felett, egy újjamra égett gyufadarabbal a kezemben rá kell jönnöm, hogy a hülye múltam mást sem tesz, csak számokat küldözget nekem cseszesnyéből... de azt azért meg kell hagyni, hogy izlése, na az legalább van a személtádanak.

A biciklimet egyébként odaadtuk az egyik ismerősünk lányának, amikor 12 lettem. Biztos szerette ő is.

AblakZsiráf

SIMPLY CLEVER • EGYSZERŰEN NAGYSZERŐ

IRÁNY ISZTAMBUL!

Előtte még jöjjön el hozzánk!

Tavaszi nyílt hétvégénken a modellbemutatók, teszvezetések és egyedi akciók mellett nyereményjátékunkban egy izstambul utazás is várja. Keleti kikelet a Skodával.

Tavaszi nyílt hétvége: március 5-6.

Az Ön Skoda-márkakereskedője:

Vass Autóház

6600 Szentés
Csongrádi út 36.
Tel.: (63) 400-193
Fax: (63) 314-222
www.vassauto.hu